

¡NORK DAKI!

(NERE ADISKIDE MAITE FRANZISKO LOPEZ TA ALEN-I)

Askotan oi bezela,
 Artsalde batean,
 ¡Zéiñ pozikan nebillen
 Euskal lur maitean,
 Nere neska nuela
 ¡Ai! aldamenean!
 Onek ikusi zuen
 Arbola tartean
 Kaiola bat zegola
 Baserri aurrean,
 Ta... (umiak dutena)
 Ia zér zegon an
 Bereala saltoka
 Galde egiñ ziran.
 Gu sentirik, amona
 Irten zan atera,
 T' egiñ zion segiran
 Galde ura bera.
 —Karnabachuak, aurra,
 Pollitak alere,
 Oraindik jaten ondo
 Ikasi ez dute...
 —Oi? ¿eta orduan nork
 Ematen diyote?
 —¡Gasua!... beren ama
 Etortzen zaiote;
 Baña, iya azi dira;
 Baleudeke libre,
 Laster beren arrekiñ

Egako lirake.—
 Eta chorikumeak
 Ama sentitzean,
 Asten ziran kolpeka
 Libratu naiean.
 Orduan nere neskak
 ¡Daukat aiñ goguan!...
 Malko aundi batekiñ
 Begi bakoitzean,
 Esan ziran—Osa... ba
 Li... bra... tzia... nai... det—
 Ta, amonari zerbait
 Eman ta ondoren,
 Librean utzi biar
 Izan genituen.
 Gero... ¡ai!... neska ill zan!
 . . . . .
 ¡Eder, egatu zan!
 . . . . .
 Ta ni nolapait joanik
 Kanpo-Santura!... ¡an!,
 Bere obi ondoko
 Arbol adarrean,
 Karnabacho batzuek
 Ai ziran kantari!
 ¡Iso!... oraindik ere
 Entzuten nagon ni,
 Ta diot: ¿aiek dira?
 ¡Nork daki!... ¡Nork daki!

ANTONIO ARZÁC.